SABÍEM QUE TORNARÍEM (A ESTIMAR-VOS)

Estem a 2003 i tenim el mal costum de ser joves. No tenim nanos ni obligacions. El que sí que tenim és ràbia, i molta. Perquè tenim ulls també, i veiem que passa al nostre voltant sense estes diòptries dels trenta-i-llargs. Però no cal recordar-ho tot ara, per a això ja tenen el 25 grams *(autoeditat, 2006). Deia que estem en 2003 i ens havíem tragat la bola que els ordinadors anaven a petar, que matrix dominaria el món, que la història s'havia acabat i que no hi havia res a fer. I és en eixes circumstàncies quan conec a Marc. A les postres, bateria d'un grup d'aquells que a mi m'agradaven.*

M'ha enviat un mail amb un enllaç i m'ha demanat que ho escolte i escriga les meues impressions. Alguna cosa, constructiva o destructiva, m'ha dit. Massa implicació emocional, pense, i dubte. Massa bons moments viscuts a l'escalforeta dels seus concerts, al caliu d'un encenedor amb poca pedra o d'un amb massa pedra per cremar. Però accepte. No sense por que allò que m'envia no copse unes expectatives que, tractant-se dels Arseheads, sempre seran elevades. Play.

Total, que em convida al seu local d'assaig i allí conec els seus companys de trinxera. Quatre paios amb les coses ben claretes. Que ja des del bon inici havien entés que la cosa esta de fer cançons no anava de folklore ni de lliçons d'història. Es tractava d'altra cosa: de dir el que havien de dir de la manera més eficaç i, certament, ells no feien botiges.

Comença a sonar el primer tema i tardes un segon a reconéixer-los. El que ja costa més és entendre com mantenen eixa energia i eixa ràbia després de tot este temps. *«Seran els anys, els anys que passen»* canten en 'Avui farà fred'. Serà per als altres, pense jo. Viuen en una cambra hiperbàrica de mala llet, no hi ha una altra. I al cap de dos minuts ja t'entren ganes de saltar en escoltar eixos cors *Arseheads © All rights reserved*. Han tret el bisturí, sí, i no s'ha salvat ni l'home del temps.

Consell de primera escolta: tanca la porta i amaga les claus de ta casa si no vols eixir disparat a cremar contenidors i pintar Morvedre no és Espanya a la primera paret.

Hem fet amistat i m'ha convidat a algun concert. M'ha prestat música i li n'he prestat. Hem eixit de nit i hem entrat de dia. Hem anat de concert a Castelló en un citroën de quatre marxes i sense diners (el rock era això, no?) La música i la vida s'han mesclat, i el còctel té un gustet agradable i no deixa ressaca. I si en deixa podrem aguantar-la. Hem pensat que sí.

Però ací hem vingut a parlar del nou disc dels Arseheads. El grup s'ha ajuntat després de molt de temps i han gravat onze cançons en un estudi molt guapet d'Euskal Herria per on ha passat penya molt important dins del món este nostre de la música moderna. El procés de composició i gravació ha tingut la seua pròpia història: músics en tres països, composició a distància, Ucraïna minuts abans de la guerra a Ucraïna... (Periodistes valencians, a què espereu?). No caldria dir que el resultat sona realment bé, ara una cançó ara una altra, i que paga molt la pena fer-li una escoltada d'aquelles d'auriculars i persianes baixades, però donat que ja ho hem fet, passarem per alt este comentari tope tècnic només a l'abast d'enginyers de so i astronautes i anirem a qüestions assequibles. Per exemple, els temes que tracten. Diria que ara el ventall s'ha ampliat i que l'amor, en una concepció àmplia, ocupa un lloc preeminent al disc.

«Serà per les ànsies de llibertat o el pur-plaer-nostàlgia que és ben tornat. Segur que de romàntics som acusats, i ens declarem culpables front al jurat.»

Això de la nostàlgia està ara molt mal vist, sobretot per les males companyies habituals ('nostàlgics del...' per no dir-li feixistes), però si es tracta de fer una mirada reparadora sobre un passat amb el qual no vas ser del tot just, jo ho trobe bé. I és 'Germans' la gran aposta d'esta mescla amor-nostàlgia. Un cant a eixa segona família (primera?), la que tries, i que des de ja passa a formar part d'eixe selecte grup de cançons que taral·leges fins i tot abans d'acabar d'escoltar-les. Perquè una altra cosa que mantenen intacta és eixa gràcia per a les melodies fines de missatge cristal·lí que se't claven en la memòria. «S*empre sabíem que tornaríem»*, repeteixen al final, com autoconvencent-se que estan ací i que han superat tots els entrebancs, la distància física i emocional, i ara poden tocar-se i tocar-nos. A nosaltres ens toca celebrar-ho.

Hem anat a uns quants concerts dels seus. Que no són dels seus també. Anem acumulant bagatge musical, vull dir. Grups grans i menuts, estadis i sales. Mamats i serens. Hem entés que açò de la música, fer-la, escoltar-la, viure-la, ens agrada tant que segurament serà l'única cosa que farem intensament mentre ens dure l'energia postadolescent. M'ho passe realment bé amb ells, i ells creixen a cada concert. La maqueta se'ls queda curta i ara van a pel primer disc, un ja de veres, que es dirà 25 grams*. Abans d'acomiadar-me els he dit que en este últim concert ho he passat com mai abans, que ni amb Iron Maiden ni amb cap altre. Eixa frase me la recordaran quan jo l'hauré oblidada. I això està bé, pense ara.*

Les cançons cauen una rere l'altra i a poc a poc una sensació d'alleujament. Només caldrà honestedat. He anotat idees com si anara a escriure una crítica seriosa, pobre presumptuós. La que ho sobrevola tot: el disc és redó. Tinc les meues preferides, clar, però és la mescla de totes elles la que el fa valuós. Finalment només m'he dedicat a recopilar un grapat de moments que ens (m')ajuden a entendre qui són Arseheads, què fan i per què ens agraden tant les seues cançons. Una combinació de passió i compromís. Zero concessions i peus a terra. El que li demanaries a un amic. O a la teua parella. És per això que estimes l'un i és per això que estimes l'altra. Exactament la mateixa raó que ens fa estimar els Arseheads i la seua manera d'entendre la vida i les cançons.

*La cursiva correspon als anys 2003-2006, la rodona és hui, juliol del 2022. No hi ha una sense l'altra i l'altra és altra perquè abans fou una.